

ΠΙΟΤΡ ΑΛΕΞΕΓΙΕΒΙΤΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ, Απαλλοτρίωση

☰ Κατηγορία: **Αναρχική Θεωρία**

Ι. Λέγεται ότι ο Rothschild είπε, βλέποντας την περιουσία του να απειλείται από την επανάσταση του 1849, το εξής: «Είμαι αρκετά πρόθυμος να παραδεχθώ», ότι η περιουσία μου έχει συσσωρευτεί σε βάρος των άλλων, αλλά αν ήταν να μοιραστεί μεταξύ των εκατομμυρίων της Ευρώπης αύριο, το μερίδιο του καθενός, αν μου το ζητούσε, θα ανέρχονταν μόνο σε πέντε σελίνια».

Αφού έδωσε τη δέουσα δημοσιότητα στη δήλωσή του, ο εκατομμυριούχος μας προχώρησε, ως είθισται, στην ήσυχη βόλτα του στους δρόμους της Φρανκφούρτης. Τρεις ή τέσσερις περαστικοί τού ζήτησαν πέντε σελίνια, που τους τα έδωσε με ένα σαρδόνιο χαμόγελο. Το στρατήγημά του πέτυχε και η οικογένειά του εξακολουθεί να κατέχει τα πλούτη της.

Είναι περίπου το ίδιο πράγμα που τα έξυπνα μυαλά της μεσαίας τάξης λένε «Αχ, απαλλοτρίωση, μόνο εγώ ξέρω τι σημαίνει αυτή».

Πάρτε όλα τα πανωφόρια και φτιάξτε ένα σωρό και ο καθένας είναι ελεύθερος να βοηθήσει τον εαυτό του και να παλέψει για το καλύτερο παλτό.

Αλλά τέτοια αστεία είναι άσχετα καθώς και επιπόλαια. Αυτό που θέλουμε δεν είναι να ανακατανείμουμε τα πανωφόρια. Εξάλλου,

πολύ πιθανό το γυμνό τρεμάμενο πλήθος να μην ωφεληθεί και πολύ.

Ούτε θέλουμε να κατανέμουμε τον πλούτο του Rothchilds.

Αυτό που θέλουμε είναι να τακτοποιήσουμε τα πράγματα έτσι ώστε για κάθε άνθρωπο που γεννήθηκε στον κόσμο να εξασφαλίζεται η δυνατότητα, σε πρώτη φάση, της μάθησης, μερικών χρήσιμων επαγγελμάτων, ώστε να καταστούν ικανοί να τα εξασκήσουν. Το επόμενο είναι ότι θα πρέπει να είναι ελεύθεροι να εργασθούν στο αντικείμενό τους χωρίς να ζητούν την άδεια του αφεντικού ή του κάθε ιδιοκτήτη και χωρίς να παραδίδουν στον ιδιοκτήτη ή τους κεφαλαιοκράτες τη μερίδα του λέοντος της παραγωγικής τους δύναμης .

Ως προς τον πλούτο που κατέχει ο Rothchilds ή ο Vanderbilts, αυτός θα μας χρησιμεύσει να οργανώσουμε το σύστημα της κοινωνικής παραγωγής.

Η ημέρα κατά την οποία ο εργάτης θα μπορεί να οργώσει το έδαφος χωρίς την καταβολή του περισσότερου από το μισό αυτού που παράγει, την ημέρα που οι μηχανές, που είναι απαραίτητες για να προετοιμάσουν το έδαφος για την πλούσια συγκομιδή θα είναι στην ελεύθερη διάθεση των καλλιεργητών, την ημέρα που ο εργαζόμενος στο εργοστάσιο θα παράγει για την κοινότητα και όχι για τα μονοπώλια, εκείνη την ημέρα θα δείτε τους εργάτες ντυμένους και ταϊσμένους και δεν θα υπάρχουν πλέον άλλοι Rothchilds ή άλλοι εκμεταλλευτές.

Κανείς δεν θα είναι τότε αναγκασμένος να πουλά την εργατική του δύναμη για έναν μισθό που αντιπροσωπεύει μόνο ένα μικρό μέρος αυτών που παράγει.

"Μέχρι τώρα καλά", λένε οι επικριτές μας, "αλλά θα έχουμε τους Rothchilds προερχόμενους από το εξωτερικό. Πώς θα

αποτρέψετε ένα πρόσωπο από το να συγκεντρώσει εκατομμύρια στην Κίνα και στη συνέχεια να εγκατασταθεί ανάμεσά σας; Πώς θα αποτραπεί ένας που περιβάλλεται από λακέδες και μισθωτούς σκλάβους (τσιράκια) από την εκμετάλλευσή τους πλουτίζοντας ατομικά σε βάρος τους;"

"Δεν μπορείτε να φέρετε μια επανάσταση σε όλο τον κόσμο την ίδια στιγμή. Λοιπόν, τι θα κάνετε; Θα δημιουργήσετε ειδικές κατοικίες-τελωνεία για τα σύνορά σας, για τον έλεγχο όλων όσων εισέρχονται στη χώρα σας και θα κατάσχετε τα χρήματα που φέρνουν μαζί τους; Αναρχικοί αστυνομικοί που να πυροβολούν ταξιδιώτες θα ήταν ένα ωραίο θέαμα!"

Όμως, το επιχείρημα αυτό στη ρίζα του είναι ένα μεγάλο λάθος.

Εκείνοι που προτείνουν αυτό δεν έχουν σταματήσει ποτέ να ερευνούν από πού προέρχονται οι περιουσίες των πλουσίων.

Λίγη σκέψη θα αρκούσε για να τους δείξουμε ότι ξεκίνησαν τις περιουσίες τους από την ένδεια των φτωχών. Όταν δεν υπάρχουν πλέον άποροι δεν θα υπάρχει πλέον και κανένας πλούσιος να τους εκμεταλλευτεί.

Ας ρίξουμε για μια στιγμή μια ματιά στον Μεσαίωνα, όταν άρχισαν να ξεπηδούν μεγάλες περιουσίες. Ένας φεουδάρχης βαρόνος καταλαμβάνει μια εύφορη κοιλάδα. Αλλά όσο η εύφορη κοιλάδα είναι άδεια από λαό ο βαρόνος μας δεν είναι πλούσιος. Η γη του δεν τού προσφέρει τίποτα, ό,τι ακριβώς θα μπορούσε να του προσφέρει και ένα ακίνητο στο φεγγάρι.

Τώρα τι κάνει ο βαρόνος μας για να πλουτίσει;

Ψάχνει για αγρότες!

Αλλά αν κάθε αγρότης-καλλιεργητής είχε ένα κομμάτι γης απαλλαγμένο από την ενοικίαση και τους φόρους και εάν είχε επιπλέον υλικό

και τα εργαλεία που απαιτούνται για εκμετάλλευση εργασίας, ποιος θα όργωνε τα εδάφη του βαρόνου; Καθένας θα φρόντιζε τη γη του.

Αλλά υπάρχουν ολόκληρες φυλές απόρων που καταστρέφονται από τους πολέμους, την ξηρασία ή το λοιμό

Δεν διαθέτουν ούτε ένα άλογο ούτε ένα αλέτρι. (Ο σίδηρος ήταν δαπανηρός κατά τον Μεσαίωνα και ένα υνί-αλέτρι ακόμη περισσότερο). Όλοι αυτοί οι άποροι άνθρωποι προσπαθούν να καλυτερεύσουν την κατάστασή τους.

Μια μέρα βλέπουμε στο δρόμο στα όρια του κτήματος του βαρόνου μας, έναν πίνακα ανακοινώσεων που αναφέρει ότι οι εργάτες που είναι πρόθυμοι να εγκατασταθούν σε αυτό το κτήμα θα λάβουν τα εργαλεία και υλικά για την κατασκευή της κατοικίας τους και

ένα μέρος γης δωρεάν για ορισμένα χρόνια για να σπείρουν τους αγρούς του,

Ο αριθμός των χρόνων ενοικίασης αντιπροσωπεύεται από τόσες πολλές ασάφειες και σταυρούς και ο χωρικός δεν καταλαβαίνει την έννοια αυτών των σταυρών (ψιλά γράμματα)

Έτσι, η άθλια πλέμπα συρρέει πάνω από τα εδάφη του βαρόνου, κάνοντας δρόμους, αποστραγγίζοντας τους βάλτους, χτίζοντας τα χωριά.

Σε εννέα χρόνια αρχίζει να τους φορολογεί. Πέντε χρόνια αργότερα επιβάλλει εισφορές για ενοίκιο. Στη συνέχεια ,τους το διπλασιάζει.

Ο χωρικός δέχεται αυτές τις νέες συνθήκες, διότι δεν μπορεί να βρει καλύτερα αλλού. Και σιγά-σιγά, με τη βοήθεια των νόμων που θεσπίζονται από τους καταπιεστές, η φτώχεια

των αγροτών είναι η πηγή του πλούτου του ιδιοκτήτη.

Και δεν είναι μόνο ο βαρόνος κύριος των θηραμάτων που τού παρέχονται.

Ολόκληρη σειρά τοκογλύφων εφορμούν σαρώνοντας τα χωριά, όσο η αυξανόμενη αθλιότητα των χωρικών μεγαλώνει. Έτσι είχε το πράγμα κατά τον Μεσαίωνα. Έτσι δεν είναι ακόμα και σήμερα;

Εάν υπήρχαν ελεύθερα εδάφη που ο χωρικός θα μπορούσε να καλλιεργήσει, αν ήθελε, θα πλήρωνε τότε (1) 50 σε κάπιο "επιστάτη ενός δούκα" (*) και θα ήταν συγκαταθετικός για να του πουλήσουν ένα σκουπίδι;

Θα φορτωνόταν με μια μίσθωση που θα του απορροφούσε το ένα τρίτο της παραγωγής του; Θα ήθελε σύμφωνα με (2) το μεσαιωνικό σύστημα να δίνει τη συγκατάθεσή στην

αρπαγή της μισής συγκομιδής του από το γαιοκτήμονα;

Αλλά δεν έχει τίποτα.

Έτσι πρόκειται να αποδεχτεί με οποιεσδήποτε συνθήκες, αν μπορεί μόνο και μόνο να κρατήσει το ψυχή κολλημένη στο σώμα του, ενώ οργώνει το έδαφος και πλουτίζει τον ιδιοκτήτη

Μέχρι τον δέκατο ένατο αιώνα, όπως ακριβώς και κατά το Μεσαίωνα, η φτώχεια του αγρότη είναι πηγή πλούτου του προσγειωμένου ιδιοκτήτη.

II. Ο ιδιοκτήτης οφείλει τα πλούτη του στην ένδεια των αγροτών, καθώς και ο πλούτος των κεφαλαιοκρατών προέρχεται από την ίδια πηγή.

Πάρτε την περίπτωση ενός πολίτη της μεσαίας τάξης, που, κατά κάποιο τρόπο, έχει

στην κατοχή του (3) 20000.

Θα μπορούσε, φυσικά, να ξοδέψει τα χρήματά του σε ποσοστό (4) 2.000 ετησίως, με ένα αντικείμενο άνευ αξίας μέσα σε αυτές τις μέρες της φανταστικής, ανόητης πολυτέλειας.

Στη συνέχεια, όμως, τίποτα δεν θα άφηνε στο τέλος της δεκαετίας.

Έτσι, όντας "πρακτικό πρόσωπο", προτιμά να κρατήσει την περιουσία του άθικτη και να κερδίσει για τον εαυτό του ένα άνετο μικρό ετήσιο εισόδημα επίσης.

Αυτό είναι πολύ εύκολο στην κοινωνία μας, για τον καλό λόγο ότι στις πόλεις και τα χωριά συνωστίζονται εργάτες που δεν έχουν τα μέσα για να ζήσουν για ένα μήνα, ή ακόμα και ένα δεκαπενθήμερο.

Έτσι, ο αντάξιος πολίτης μας αρχίζει ένα εργοστάσιο: οι τράπεζες βιάζονται να τον

δανείσουν άλλες (5)20.000, ειδικά εάν έχει μια καλή φήμη για τη "επιχειρησιακή του δυνατότητα" και με αυτό το στρογγυλό ποσό μπορεί να έχει τον έλεγχο της εργασίας πεντακόσιων χεριών

Εάν το σύνολο των ανδρών και των γυναικών της χώρας είχε το καθημερινό του ψωμί σίγουρο και τις καθημερινές τους ανάγκες ικανοποιημένες, ποιος θα εργαζόταν για τους καπιταλιστές μας ή θα ήταν πρόθυμος να κατασκευάσει για λογαριασμό τους, με αμοιβή μισής κορώνας την ημέρα, εμπορεύματα με τιμή πώλησης στην αγορά μιας κορώνας ή και παραπάνω;

Δυστυχώς - το ξέρουμε όλοι πολύ καλά επίσης - οι φτωχές συνοικίες των πόλεών μας και τα γειτονικά χωριά είναι γεμάτα από άθλιους απόρους, των οποίων τα παιδιά κραυγάζουν για ψωμί.

Έτσι, προτού να τελειώσει καλά-καλά το εργοστάσιο, οι εργαζόμενοι τρέχουν να προσφέρουν τον ίδιο τους τον εαυτό.

Όταν χρειάζονται εκατό εργάτες χίλιοι πολιορκούν τις πόρτες και από τη στιγμή που ο μύλος αρχίσει να λειτουργεί, ο ιδιοκτήτης αν δεν είναι πολύ ηλίθιος, θα καθαρίσει (6) 40 ετησίως από κάθε εργάτη που χρησιμοποιεί.

Έτσι θα μαζέψει μια μικρή περιουσία και εάν επιλέξει δε και ένα προσοδοφόρο εμπόριο και εάν έχει "επιχειρησιακό ταλέντο" θα αυξήσει το εισόδημά του με το διπλασιασμό του αριθμού των ανδρών που εκμεταλλεύεται.

Έτσι γίνεται σπουδαία προσωπικότητα. Μπορεί να έχει την πολυτέλεια να αντέξει οικονομικά να δώσει τα γεύματα σε άλλες προσωπικότητες, στους τοπικούς μεγιστάνες, τους νομικούς και πολιτικούς αξιωματούχους.

Το «χρήμα παντρεύεται το χρήμα» και από εδώ και πέρα ,μπορεί να επιλέξει θέσεις για τα παιδιά του και, αργότερα, ίσως να πάρει καλό κυβερνητικό πόστο ή μια σύμβαση για το στρατό ή για την αστυνομία.

Το χρυσάφι του θα γεννήσει χρυσάφι. Στο τέλος ενός πολέμου, ή ακόμη και στην ιδέα του πολέμου ή ακόμα σε εικασίες σχετικά με το Χρηματιστήριο, θα αποκομίζει νέες μεγάλες ευκαιρίες.

Τα εννέα δέκατα των τεράστιων περιουσιών που δημιουργήθηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες (όπως έχει δείξει ο Henry George, στο έργο του "Τα κοινωνικά προβλήματα") ήταν αποτέλεσμα ατιμίας μεγάλης κλίμακας, με τη βοήθεια και την ευλογία του κράτους.

Στην Ευρώπη, τα εννέα δέκατα των περιουσιών που δημιουργήθηκαν στις μοναρχίες και στις δημοκρατίες μας, έχουν την ίδια προέλευση.

Δεν υπάρχουν δύο τρόποι να γίνει κάποιος εκατομμυριούχος.

Αυτό είναι το μυστικό του πλούτου: Βρείτε πεινασμένους και άπορους, πληρώστε τους με μισή κορώνα και κάνετέ τους να παράγουν δέκα σελίνια αξία κατά τη διάρκεια της ημέρας, συγκεντρώστε μια περιουσία και, στη συνέχεια, αυξήστε την με μια «τυχερή» κίνηση που θα γίνει με τη βοήθεια του κράτους.

Χρειάζεται να συνεχίσουμε να μιλάμε για τις μικρές περιουσίες που αποδίδονται στη σύνεση και την οικονομία των οικονομολόγων, ειδικότερα όταν γνωρίζουμε ότι η απλή αποταμίευση από μόνη της δεν προσφέρει τίποτα, εφόσον το χρήμα δεν χρησιμοποιείται για την εκμετάλλευση της πενίας;

Πάρτε ως παράδειγμα έναν υποδηματοποιό. Δεδομένου ότι το έργο του είναι καλά πληρωμένο, ότι έχει τη συνήθεια να αποταμιεύει χάρη στην αυστηρή του

οικονομία, σχεδιάζει να βάλει στην άκρη από δεκαοκτώ πένες (7)ως 2 σελίνια την ημέρα, ίσως σε ένα μήνα.

Υπό την προϋπόθεση ότι ο τσαγκάρης μας ποτέ δεν θα είναι άρρωστος, ότι ποτέ δεν θα λιμοκτονήσει, παρά το πάθος του για την οικονομία, ότι δεν θα παντρευτεί ή ότι δεν έχει παιδιά ότι δεν θα πεθάνει από φυματίωση. Ας υποθέσουμε οτιδήποτε θέλετε.

Λοιπόν, στην ηλικία των πενήντα δεν θα έχει μαζέψει όλα μαζί (8) 800 και δεν θα έχει πάλι αρκετά για να ζήσει κατά τη διάρκεια των γηρατειών του, από την προηγούμενη εργασία του .

Ασφαλώς, αυτό δεν είναι παράδειγμα για το πώς γίνονται οι μεγάλες περιουσίες;

Αλλά ας υποθέσουμε ότι ο τσαγκάρης μας, μόλις αποταμιεύσει λίγες πένες, τις καταθέτει φειδωλά στην εξοικονόμηση των τραπεζών και

ότι το τραπεζικό ταμειευτήριο δανείζει τους καπιταλιστές μόνο και μόνο για να "απασχολούν το εργατικό δυναμικό" - δηλαδή, για την εκμετάλλευση των φτωχών.

Κατόπιν, ο τσαγκάρης μας παίρνει έναν μαθητευόμενο, το παιδί κάποιου φουκαρά που θα θεωρηθεί τυχερός αν μέσα σε πέντε χρόνια, ο γιος του έχει μάθει την τέχνη και είναι σε θέση να κερδίσει τα προς το ζην.

Εν τω μεταξύ, ο τσαγκάρης μας δεν χάνει απ' αυτόν και αν είναι κι αυτός γρήγορος τεχνίτης, σύντομα παίρνει έναν δεύτερο και, στη συνέχεια, έναν τρίτο μαθητευόμενο. Με τον καιρό θα πάρει δύο ή τρεις μετανάστες φτωχούς και εξαθλιωμένους, ευγνώμων που κερδίζει μισή κορώνα ακόμη την ημέρα για μια εργασία που αξίζει πέντε σελίνια, και αν είναι "αρκετά τυχερός", δηλαδή εάν είναι αρκετά κακός και κυνικός, ο ειδικευόμενος και ο μαθητευόμενος θα τού αποδίδουν σχεδόν (9)

1 την ημέρα, πέρα και πάνω από το προϊόν του δικού του μόχθου.

Μπορεί τότε να διευρύνει τις δραστηριότητές του.

Θα γίνει σταδιακά πλούσιος και δεν θα έχει πλέον ανάγκη να περιορίζει τον εαυτό του στα απολύτως απαραίτητα για τη ζωή

Θα αφήσει μια μικρή περιουσία στον γιο του.

Αυτό είναι που οι άλλοι αποκαλούν «η συνήθεια της αποταμίευσης είναι η μητέρα της οικονομίας» (φασούλι το φασούλι...) και στο τέλος-τέλος δεν είναι τίποτα περισσότερο από λίγο ξεζούμισμα των φτωχών.

Το εμπόριο φαίνεται να είναι η εξαίρεση στον κανόνα αυτό.

"Κάποιος άνθρωπος", μάς λένε, «αγοράζει τσάι στην Κίνα, το φέρνει στη Γαλλία και πραγματοποιεί κέρδη 30% από την αρχική

δαπάνη. Δεν έχει εκμεταλλευτεί κανέναν. Ωστόσο, η περίπτωση είναι ανάλογη. Αν ο έμπορός μας κουβαλά τα δέματά του στην πλάτη του, ωραία και καλά!

Στους πρώτους μεσαιωνικούς χρόνους ήταν ακριβώς έτσι για το εξωτερικό εμπόριο και έτσι κανένας δεν έφθανε σε τέτοια κολοσσιαία ύψη περιουσίας όπως στις ημέρες μας.

Πολύ λίγα, αλλά και πολύ δύσκολα, ήταν τα χρυσά νομίσματα τα οποία ο μεσαιωνικός έμπορος θα αποκτούσε από ένα μακρύ και επικίνδυνο ταξίδι.

Ήταν λιγότερη η αγάπη των χρημάτων από τη δίψα και την περιπέτεια του ταξιδιού που του ενέπνευσαν οι επιχειρήσεις του.

Σήμερα η μέθοδος είναι απλούστερη.

Ένας έμπορος που έχει κάποια κεφάλαια δεν πρέπει να ανακατώσει το γραφείο του για να

γίνει πλούσιος.

Τηλεγραφεΐ σε έναν πράκτορα τού λέει να αγοράσει εκατό τόνους τσαγιού, ναυλώνει ένα σκάφος, το σκάφος τού φέρνει το φορτίο του.

Δεν διατρέχει ακόμη και τους κινδύνους του ταξιδιού, γιατί το τσάι του και το σκάφος του είναι ασφαλισμένο, και εάν έχει δαπανήσει τέσσερις χιλιάδες λίρες, αυτός θα λάβει περισσότερες από πέντε χιλιάδες εφόσον δεν έχει προβεί σε τίποτε επικίνδυνους νεωτερισμούς(οπότε σ' αυτή την περίπτωση παίρνει μια πιθανότητα ρίσκου είτε του διπλασιασμού της περιουσίας του είτε της συνολικής απώλειας της).

Τώρα, πώς θα μπορούσε να βρει τους άνδρες που είναι πρόθυμοι να διασχίσουν τη θάλασσα, να ταξιδέψουν στην Κίνα και ξανά πίσω, να υπομείνουν δεινά και δουλικό μόχθο και να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους για μια άθλια πενιχρή αμοιβή;

Πώς θα μπορούσε να βρει δεξαμενή εργατών πρόθυμους για τη φόρτωση και εκφόρτωση πλοίων με "μισθούς πείνας;" Πώς;

Επειδή είναι φτωχοί και λιμοκτονούν.

Πηγαίνετε στους θαλάσσιους λιμένες - σε μαγειρεία και ταβέρνες στις αποβάθρες - και κοιτάξτε τους ανθρώπους αυτούς που συνωστίζονται για να προσληφθούν γύρω από τις πύλες του λιμανιού και τις πολιορκούν από νωρίς το ξημέρωμα, με την ελπίδα να τους επιτραπεί να εργαστούν σε κάποιο σκυλοπνίχτη.

Κοιτάξτε αυτούς τους ναύτες, ευτυχείς να προσληφθούν για μακροχρόνιο ταξίδι, μετά από εβδομάδες και μήνες αναμονής.

Έφαγαν όλη τη ζωή τους στη θάλασσα και τα σαπιοκάραβα και είναι έτοιμοι να πλεύσουν σε άλλα ακόμη, μέχρι την ημέρα που χάνονται στα κύματα.

Μπείτε στις καμπίνες, κοιτάξτε τα κύματα, δείτε και τα παιδιά τους στα κουρέλια, ζουν με μια ελπίδα, μη γνωρίζοντας αν θα επιστρέψουν οι γονείς τους, και θα έχετε την απάντηση στο ερώτημα αυτό. Παντού θα βρείτε ότι ο πλούτος των πλουσίων πηγάζει από τη φτώχεια των φτωχών

Πολλαπλασιάστε τα παραδείγματα, επιλέξτε τα, όπου και αν θα εξετάσετε την προέλευση όλων των περιουσιών μεγάλων ή μικρών που αυξάνονται από το εμπόριο, είτε με τη χρηματοδότηση από τους τραπεζίτες, είτε από την εκμετάλευση της γης αυτά συμβαίνουν.

Μια αναρχική κοινωνία δεν χρειάζεται να φοβάται την έλευση ενός άγνωστου Rothschild που θα επιδιώξει να εγκατασταθεί στους κόλπους της κοινότητας. Αν όλα τα μέλη της κοινότητας γνωρίζουν ότι μετά από λίγες ώρες παραγωγικού μόχθου θα έχουν το δικαίωμα σε όλες τις απολαύσεις που

προσφέρει ο πολιτισμός και σε εκείνες τις βαθύτερες πηγές απόλαυσης που η προσφορά της επιστήμης και της τεχνολογίας αναβαθμίζει τη ζωή, δεν θα πουλήσει την εργατική του δύναμη για ένα μισθό πείνας. Κανείς δεν θα προσφερθεί εθελοντικά να εργαστεί για τον πλουτισμό του Rothschild σας.

Οι χρυσές γκινέες του θα ήταν μόνο πολλά κομμάτια μετάλλου, χρήσιμου για διάφορους άλλους σκοπούς, αλλά ανίκανες να αναπαράγουν περισσότερες.

Για να επιλύσουμε όλα αυτά έχουμε υποδείξει την εφαρμογή της απαλλοτρίωσης.

Θα πρέπει όλοι να έχουν το δικαίωμα να επωφεληθούν από το προϊόν του μόχθου των άλλων και όχι μόνο οι γαιοκτήμονες οι τραπεζίτες και οι εργοστασιάρχες.

Η φόρμουλα είναι απλή και περιεκτική.

Δεν θέλουμε να ληστέψουμε το παλτό του άλλου, αλλά επιθυμούμε να δώσουμε στους εργαζόμενους όλα αυτά τα πράγματα που η έλλειψη τους αναγκάζει να γίνονται μια εύκολη λεία των εκμεταλλευτών, και εμείς θα κάνουμε το παν για να μην τους λείπει τίποτα έτσι ώστε ούτε ένας άνθρωπος να μην αναγκαστεί να πουλήσει την εργατική του δύναμη για να μπορεί να εξασφαλίσει τα απαιτούμενα για τη διαβίωση του ίδιου και των παιδιών του

Αυτό εννοούμε όταν μιλάμε για την απαλλοτρίωση. Ότι θα είναι το καθήκον μας κατά τη διάρκεια της επανάστασης, για τον ερχομό της οποίας παλεύουμε και που θα έρθει πολύ σύντομα και όχι διακόσια χρόνια αργότερα.

III. Οι ιδέες του αναρχισμού γενικά, και ειδικότερα της απαλλοτρίωσης, βρίσκουν πολύ συχνότερα από ό,τι εμείς είμαστε ικανοί να φανταστούμε, οπαδούς ανάμεσα στους

ανθρώπους εκείνους που διαθέτουν ανεξάρτητο χαρακτήρα, καθώς και σε εκείνους για τους οποίους η απραξία δεν είναι το υπέρτατο ιδανικό.

Ωστόσο, οι φίλοι μας συχνά μάς προειδοποιούν «να φροντίσουμε να μην το παρατραβάμε».

Η ανθρωπότητα δεν μπορεί να αλλάξει σε μια μέρα, έτσι μην έχετε τόση βιασύνη, το σύστημα των απαλλοτριώσεων είναι πολύ μικρής κλίμακας για να είναι διαρκές.

Δεν έχουμε σκοπό να εξαντλήσουμε την ώριμη επαναστατική ορμή σε ημίμετρα, τα οποία δεν θα ικανοποιούσαν κανέναν και τα οποία ενώ παράγουν μια τεράστια αναστάτωση στην κοινωνία και τις συνήθειες δραστηριότητές της, δεν θα είχαν καμία επιβίωση και απλώς θα εξάπλωναν τη γενική δυσαρέσκεια και αναπόφευκτα θα

προετοίμαζε το δρόμο για το θρίαμβο της αντίδρασης;

Υπάρχουν, πράγματι, σε ένα σύγχρονο κράτος σχέσεις που είναι πρακτικά αδύνατο να τροποποιηθούν εάν κάποιος τους επιτίθεται μόνο σε λεπτομέρειες.

Υπάρχουν γρανάζια επί γραναζιών στην οικονομική μας οργάνωση η μηχανή είναι τόσο πολύπλοκη και αλληλένδετη που κανένα μέρος της δεν μπορεί να τροποποιηθεί χωρίς να διαταράσσεται το σύνολο.

Αυτό θα γίνει σαφές από τη πρώτη στιγμή που γίνεται κάποια προσπάθεια για απαλλοτρίωση.

Ας υποθέσουμε ότι σε μια συγκεκριμένη χώρα γίνεται μιας περιορισμένης μορφής απαλλοτρίωση παραδείγματος χάριν, όπως προτάθηκε πρόσφατα από τον Henry George, μόνο η ιδιοκτησία των μεγάλων ιδιοκτητών

δημεύεται, ενώ τα εργοστάσια έχουν απομείνει ανέπαφα ή, έστω, ότι σε μια ορισμένη πόλη, τα σπίτια καταλαμβάνονται από την κοινότητα, αλλά το εμπόριο επαφίεται στην ιδιωτική ιδιοκτησία ή ότι σε ορισμένα κατασκευαστικά κέντρα, τα εργοστάσια είναι μεν αυτοδιοικούμενα, αλλά το έδαφος όχι..

Το ίδιο αποτέλεσμα θα ακολουθήσει - σε κάθε περίπτωση - ένας φοβερός κατακερματισμός του βιομηχανικού συστήματος, χωρίς τα μέσα για την οργάνωσή του σε νέες γραμμές.

Η βιομηχανία και το εμπόριο θα ήταν σε αδιέξοδο, όμως μια επιστροφή στις αρχικές αρχές της δικαιοσύνης δεν θα είχε επιτευχθεί και η κοινωνία θα βρισκόταν ανίκανη να κατασκευάσει ένα αρμονικό σύνολο.

Εάν η γεωργία θα μπορούσε να απαλλαγεί από τους μεγαλοτσιφλικάδες, ενώ η βιομηχανία θα εξακολουθούσε να υφίσταται ως ο δέσμιος σκλάβος των κεφαλαιοκρατών,

των εμπόρων και των τραπεζιτών, τίποτα δεν θα ολοκληρωνόταν.

Ο αγρότης υποφέρει σε καθημερινή βάση δεν έχει μόνο να πληρώσει ενοίκιο στον ιδιοκτήτη καταπιέζεται και από τους υπάρχοντες όρους.

Χρησιμοποιείται από τον έμπορο, ο οποίος πληρώνεται μισή κορώνα αμοιβή για ένα φτυάρι η τιμή του οποίου υπολογισμένη με βάση την εργασία που δαπανάται για την κατασκευή του, δεν αξίζει περισσότερο από το νόμισμα των έξι πεννών.

Φορολογείται από το κράτος, το οποίο δεν μπορεί να κάνει χωρίς την τρομερή ιεραρχία των ανώτερων υπαλλήλων του, κράτος που θεωρεί ότι είναι αναγκαίο να διατηρήσει έναν ακριβό στρατό, γιατί οι έμποροι όλων των εθνών παλεύουν διαρκώς για νέες αγορές και κάθε μέρα μια οποιαδήποτε μικρή φιλονικία που προκύπτει από την εκμετάλλευση

κάποιου μέρους της Ασίας ή της Αφρικής μπορεί να οδηγήσει σε πόλεμο.

Στη συνέχεια, και πάλι ο γεωργός και ο χειρωνακτικός εργάτης υποφέρουν από τη μείωση του πληθυσμού των χωρών κατά τόπους: οι νέοι προσελκύονται στις μεγάλες πόλεις των εργοστασίων από το δόλωμα των υψηλών αμοιβών που καταβάλλονται προσωρινά από τη βιομηχανική κατασκευή ειδών πολυτελείας, ή από τα αξιοθέατα και την έλξη μιας πιο έκλυτης ζωής.

Η τεχνητή προστασία της βιομηχανίας, η βιομηχανική εκμετάλλευση των ξένων χωρών, η επικράτηση των χρηματομεσιτών και τοκογλύφων, η δυσκολία για τη βελτίωση του εδάφους και των μηχανημάτων παραγωγής, όλα αυτά είναι αιτίες που λειτουργούν από κοινού κατά της γεωργίας, η οποία μάλιστα δεν είναι επιβαρημένη μόνο με ενοίκιο, αλλά και από όλη την πολυπλοκότητα των όρων

που αναπτύσσονται σε μια κοινωνία που βασίζεται στην εκμετάλλευση.

Έτσι, ακόμη και αν η απαλλοτρίωση της γης ολοκληρωθεί και χωρίς την καταβολή ενοικίου, η γεωργία, παρ' ότι πρέπει να απολαμβάνει - με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να θεωρηθεί δεδομένο - μια στιγμιαία ευημερία, σύντομα θα πέσει και πάλι στο τέλμα στο οποίο βρίσκεται και σήμερα.

Το όλο θέμα θα πρέπει να αρχίσει ξανά και ξανά, με αυξημένες δυσκολίες.

Το ίδιο πράγμα ισχύει και για τη βιομηχανία.

Πάρτε την αντίστροφη περίπτωση, δώστε τα εργοστάσιά της σε εκείνους που εργάζονται σε αυτά, αλλά αφήστε τους εργάτες γης σκλάβους των γαιοκτημόνων.

Καταργήστε τους ιδιοκτήτες-βιομηχάνους, αλλά αφήστε τη γη στον γαιοκτήμονα, τα

χρήματα στον τραπεζίτη και το συνάλλαγμα στον έμπορο, διατηρήστε ακόμη ζωντανούς τους αργόσχολους που ζουν εις βάρος των εργατών του μόχθου, τους χίλιους και έναν μεσάζοντες, το κράτος με τους αναρίθμητους ανώτερους δημόσιους υπαλλήλους του , τότε και η βιομηχανία θα ερχόταν σε στασιμότητα.

Μη βρίσκοντας πλέον αγοραστές στη μάζα των ανθρώπων σε μια φτωχή χώρα, όπως πάντα μην έχοντας καμία πρώτη ύλη, ανίκανη να εξαγάγει τα προϊόντα, και στριμωγμένη από τη διακοπή του εμπορίου η βιομηχανία θα ασθενούσε , και χιλιάδες εργάτες θα πετάγονταν στους δρόμους .

Αυτά τα λιμοκτονούντα πλήθη θα ήταν έτοιμα και πρόθυμα να υποβάλουν αίτηση στον πρώτο ραδιούργο που ήρθε να τους εκμεταλλευτεί θα ήταν πρόθυμοι ακόμη και με τη συγκατάθεσή τους για επιστροφή στην

προηγούμενη δουλεία, αν και μόνο είχαν μια υπόσχεση ότι αυτό θα λειτουργούσε.

Ή, τελικά, υποθέστε ότι έχετε εκδιώξει τους γαιοκτήμονες και παραδώσατε τα ελαιοτριβεία και τα εργοστάσια στους εργαζόμενους, χωρίς να πειράξετε το πλήθος των μεσαζόντων που διοχετεύουν τα προϊόντα της παραγωγής των αγροτών μας και κερδοσκοπούν σε καλαμπόκι αλεύρι, κρέας, λάδι και λαχανικά στα μεγάλα εμπορικά κέντρα.

Λοιπόν, όταν σταματάει η ανταλλαγή και τα προϊόντα παύουν να κυκλοφορούν, όταν το Λονδίνο δεν έχει ψωμί, και το Yorkshire δεν βρει αγοραστής για τα υφάσματα που παράγει, θα ξεσπάσει μια τρομερή αντεπανάσταση, πατώντας πάνω σε σωρούς σφαγμένων, σαρώνοντας πόλεις και χωριά με σφαίρες και οβίδες. Θα υπάρξουν προγραφές, πανικός, караβάνια προσφύγων, ίσως πιο

εκτεταμένα από τη σφαγή της γκιλοτίνας, στη Γαλλία το 1815, το 1848 και το 1871.

Όλα είναι αλληλοεξαρτώμενα σε μια πολιτισμένη κοινωνία. Είναι αδύνατη η οποιαδήποτε μεταρρύθμιση οποιοδήποτε πράγματος χωρίς αλλαγή του συνόλου.

Την ημέρα εκείνη που θα χτυπάμε την ιδιωτική ιδιοκτησία, σε οποιαδήποτε από τις μορφές της, εδαφική ή βιομηχανική, θα υποχρεωθούμε να επιτεθούμε σε όλες της τις εκφάνσεις.

Θα το απαιτήσει η ίδια η επιτυχία της Επανάστασης.

Άλλωστε, δεν θα μπορούσαμε εάν θα περιοριζόμασταν σε μια μερική απαλλοτρίωση.

Ταυτόχρονα με την κατάργηση της αρχής της "ελέω Θεού ιδιοκτησίας" κανένα ποσόν

θεωρητικολογίας δεν θα αποτρέψει τη συντριβή του καπιταλισμού, εδώ από τους σκλάβους της γης, εκεί από τους σκλάβους της μηχανής.

Αν μια μεγάλη πόλη, το Παρίσι για παράδειγμα, επρόκειτο να περιοριστεί στη ληφθείσα κατοχή των σπιτιών ή των εργοστασίων, θα αναγκαζόταν ακόμα να αρνηθεί το δικαίωμα των τραπεζιτών στην επιβολή σε βάρος της κοινότητας ενός φόρου που ανέρχεται σε (10) 2.000.000, υπό μορφή τόκου για τα προηγούμενα δάνεια.

Η μεγάλη πόλη θα ήταν υποχρεωμένη να τεθεί σε άμεση επαφή με τις αγροτικές περιοχές και με την επιρροή της θα ωθούσε αναπόφευκτα τους αγρότες να απελευθερωθούν οι ίδιοι από το γαιοκτήμονα.

Θα ήταν απαραίτητο να κοινωνικοποιήσει τους σιδηροδρόμους ώστε οι πολίτες να μπορούν να λάβουν τα τρόφιμα και να μετακινούνται

στις εργασίες τους και τελευταία για να αποτρέψει μια κατασπατάληση των προμηθειών και για να προφυλαχθεί από την αισχροκέρδεια και το δικολαβισμό των κερδοσκόπων, των οποίων έπεσε θύμα η κοινότητα του 1793. Θα τοποθετούσε στα χέρια των πολιτών την εργασία της φύλαξης των αποθεμάτων , και τη διανομή των προϊόντων..

Ωστόσο, ορισμένοι σοσιαλιστές εξακολουθούν να επιδιώκουν ακόμα να καθιερώσουν μια διάκριση.

"Φυσικά", λένε, "η γη, τα ορυχεία, τα ελαιοτριβεία και οι βιομηχανίες πρέπει να απαλλοτριωθούν. Αυτά είναι τα μέσα παραγωγής, και είναι σωστό να πρέπει να εξετάσουμε να θεωρηθούν δημόσια ιδιοκτησία

Αλλά είδη κατανάλωσης, όπως τα τρόφιμα, τα ρούχα και οι κατοικίες, θα πρέπει να παραμείνουν ιδιωτική περιουσία " .

Η κοινή λογική αρκεί να δούμε πόση πονηριά κρύβει αυτή η λεπτή διάκριση.

Δεν είμαστε άγριοι που μπορούν να ζουν στο δάσος, χωρίς άλλο καταφύγιο εκτός από τα κλαριά των δέντρων

Ο πολιτισμένος άνθρωπος έχει ανάγκη από μια στέγη, μια εστία, μια κρεβατοκάμαρα και ένα κρεβάτι.

Είναι αλήθεια ότι το κρεβάτι, το δωμάτιο και το σπίτι για τον μη παραγωγό είναι ένα μόνο μέρος των σύνεργων της αδράνειας.

Αλλά για τον εργαζόμενο ένας χώρος, που θερμαίνεται και φωτίζεται σωστά, είναι τόσο πολύ κι αυτό ένα μέσο παραγωγής όπως το εργαλείο ή το μηχάνημα.

Είναι το μέρος όπου το σώμα του συγκεντρώνει δύναμη για το έργο του αύριο.

Η ξεκούραση του τεχνίτη είναι γι' αυτόν ό,τι η καθημερινή επισκευή για τη μηχανή.

Το ίδιο επιχείρημα ισχύει ακόμη περισσότερο, προφανώς και για τα τρόφιμα.

Οι αποκαλούμενοι οικονομολόγοι, για τους οποίους μιλάμε, θα μπορούσαν να αρνηθούν ότι ο άνθρακας που καίγεται σε μια μηχανή, δεν μπορεί να εξαιρεθεί από τη λίστα των απαραίτητων πραγμάτων για την παραγωγή;

Αυτές οι τριχοτομήσεις είναι αντάξιες της μεταφυσικής των σχολαστικών

Οι γιορτές των πλουσίων είναι πράγματι ένα θέμα πολυτέλειας, αλλά η σίτιση του εργάτη είναι εξίσου μέρος της παραγωγής, όπως τα καύσιμα που καίγονται από τη μηχανή του ατμού.

Το ίδιο πράγμα ισχύει και με τον ιματισμό: εάν οι αστοί οικονομολόγοι που κάνουν αυτή τη

διάκριση μεταξύ των ειδών της παραγωγής και της κατανάλωσης ντυθούν στη μόδα της Νέας Γουϊνέας θα μπορούσαμε να καταλάβουμε την αντίρρησή τους.

Αλλά τα άτομα που δεν θα μπορούσαν να γράψουν μια λέξη χωρίς ένα πουκάμισο στην πλάτη τους δεν είναι σε θέση να σύρουν μια τέτοια σκληρή και γρήγορη γραμμή μεταξύ του πουκάμισού τους και της πέννας τους.

Και αν οι λεπτοκαμωμένες βραδινές τουαλέτες των κυριών του καλού κόσμου πρέπει σίγουρα να θεωρηθούν αντικείμενα πολυτελείας, υπάρχει ωστόσο μια συγκεκριμένη ποσότητα ενδυμάτων λινών, βαμβακερών ή μάλλινων που αποτελούν αναγκαιότητα ζωής για τον παραγωγό εργάτη.

Το πουκάμισο και τα παπούτσια τα οποία φθείρονται με την εργασία, το σακάκι και το παλτό που τρίβεται ύστερα από μια μέρα

μόχθου, αυτά είναι τόσο αναγκαία για το λαό όπως το σφυρί στο αμόνι.

Είτε μας αρέσει είτε όχι, αυτό είναι που καταλαβαίνει ο λαός από μια επανάσταση.

Από τη στιγμή που θα έχουν προβεί σε ένα καλό ξεκαθάρισμα της κυβέρνησης, θα επιδιώξουν να εξασφαλίσουν σε όλους επίκτητες κατοικίες και ικανοποιητικά τρόφιμα και ενδύματα - χωρίς μισθώματα και φόρους.

Και οι άνθρωποι θα κάνουν το σωστό!

Οι μέθοδοι του λαού θα είναι πολύ πιο σύμφωνες με την επιστήμη, από εκείνες των οικονομολόγων που καταλογίζουν τόσες πολλές διακρίσεις μεταξύ των μέσων παραγωγής και των ειδών κατανάλωσης.

Οι άνθρωποι κατανοούν ότι αυτό ακριβώς είναι το σημείο από όπου θα έπρεπε να ξεκινήσει η επανάσταση. Και να θέσει τα

Θεμέλια μιας οικονομικής επιστήμης αντάξιας της έννοιας και του ονόματος που χαρακτηρίζει μια επιστήμη: "Η μελέτη των αναγκών της ανθρωπότητας, και των οικονομικών μέσων για την εκπλήρωσή των αναγκών αυτών".